

Calea cea nouă și vie în Locul Preasfânt - Comentariu la Epistola către Evrei

Capitolul 4

Dacă prin necredință renunți la Dumnezeu și prin înșelăciunea păcatului te împietrești, așa cum au făcut izraeliții în pustie, urmarea este, că Dumnezeu Se mânie. Așa a trebuit El atunci să închidă poporului intrarea în odihna Canaanului. După ce scriitorul a prezentat aici gândul referitor la odihnă, el adaugă atenționări adresate creștinilor evrei.

„Deci, rămânând o promisiune de a intra în odihna Lui, să ne temem ca nu cumva cineva dintre voi să pară că a rămas în urmă” (4.1).

Credincioșilor li s-a dat făgăduința de a intra în odihna lui Dumnezeu. La această făgăduință se referă acest „astăzi” din locurile citate mai înainte din Psalmul 95, scris la câteva sute de ani după intrarea izraeliților în Canaan (compară cu Evrei 4.7). Deoarece izraeliții ieșiți din Egipt au căzut în pustie din cauza necredinței lor, „rămânând o promisiune de a intra în odihna Lui, să ne temem ca nu cumva cineva dintre voi să pară că a rămas în urmă”. Să te stabilești pe pământ, ca aici să te odihnești comod, și totodată să eviți atât suferințele cât și lupta cea bună, care este legată de pelerinajul credinței, trezește impresia că s-a pierdut din vedere odihna lui Dumnezeu, care așteaptă la sfârșitul drumului.

„Pentru că, în adevăr, nouă ni s-a adus vestea bună ca și lor; dar lor, cuvântul pe care l-au auzit nu le-a folosit, negăsind credință în cei care au auzit” (4.2).

Vestea bună a odihnei a fost vestită atât izraeliților cât și nouă. Însă pentru noi nu este odihna temporală, ci cea veșnică.

Cuvântul lui Dumnezeu a asigurat poporului intrarea în țara bună Canaan. Ei au auzit acest cuvânt, dar nu le-a folosit la nimic, deoarece ei nu l-au primit prin credință, așa cum vedem în cartea Numeri capitolele 13-14. Relatarea cercetașilor a fost pentru ei piatră de încercare. Necredința lor a devenit vizibilă. Ei s-au răzvrătit și au murit în pustie. La ce folosesc făgăduințele lui Dumnezeu în Cuvântul Său, dacă nu sunt primite cu inima prin credință? La nimic, aceasta ne-o spune versetul nostru. Aceasta este foarte grav!

„Pentru că noi, cei care am crezut, intrăm în odihnă, după cum a spus: »Așa am jurat în mânia Mea: ,Nu vor intra în odihna Mea!’«, deși lucrările erau împlinite de la întemeierea lumii.” (4.3).

Aici avem partea pozitivă a adevărului cuprins în versetul 2. Aceia care au crezut „intră în odihnă”, și anume în contrast cu aceia a căror necredință i-a exclus de la odihnă. Credința este trăsătura de caracter a acelor care intră în odihnă. Este într-adevăr o odihnă viitoare, dar ea le aparține, ei intră prin credință deja acum în ea și sunt convinși de ea. Este odihna făgăduită de Dumnezeu, care este propria Sa odihnă.

„Pentru că a spus undeva, despre a șaptea zi, astfel: »Și Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Sale«” (4.4).

Lucrările lui Dumnezeu au fost terminate de la începutul lumii. După lucrarea creației Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea. Odihna aceea ne lasă să recunoaștem caracterul odihnei viitoare. Va fi o odihnă după lucru, dar este odihna *lui Dumnezeu*. Dumnezeu Se va odihni (sau: va tăcea) în dragostea Sa (Țefania 3.17). Și El a vrut ca și alții să aibă parte de odihnă și să intre în această odihnă.

„Și din nou în acest loc: »Nu vor intra în odihna Mea!« Deci, fiindcă rămâne ca unii să intre în ea și cei cărora li s-a adus întâi vestea bună n-au intrat din cauza neascultării, El hotărăște din nou o anumită zi, »Astăzi«, spunând în David după atâta timp, după cum s-a spus mai înainte: »Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile!«” (4.5-7).

Dumnezeu s-a odihnit în ziua a șaptea. Această odihnă nu era numai urmarea lucrării Sale terminate, ci și bucuria măreață a Creatorului pentru lucrurile, pe care El le-a creat: »Și Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; și, iată, era foarte bine” (Geneza 1.31). Omul, creatura Sa rațională, capul creației, a fost destinat să intre în această odihnă și să aibă parte de această fericire. În acest scop Dumnezeu a sfințit ziua a șaptea.

Dar omul după crearea lui nu a intrat în odihna lui Dumnezeu, căci în primul rând el nu a lucrat, și în afară de aceasta prin păcatul său a introdus necurăția și dezordinea în creația lui Dumnezeu. Și izraeliții prin necredința și răzvrătirea lor au pierdut intrarea în odihna Canaanului, dar Dumnezeu, care în harul Său nu renunță la planul Său de dragoste pentru om, ci după ce acesta a păcătuit, introduce ceva mai bun, El hotărăște iarăși o anumită zi, în care unii, și anume credincioșii, vor intra în odihna Lui. Este acea odihnă a lui Dumnezeu, la care credința ține deja acum cu tărie și pe care credinciosul o va poseda în viitor, nu o odihnă pământească, ci una cerească.

„Pentru că, dacă Iosua le-ar fi dat odihna, n-ar fi vorbit după aceea despre o altă zi” (4.8).

Introducerea lui Israel în țara făgăduită nu era odihna definitivă. Ea era numai un tablou al acestei odihne. Scriitorul epistolei către Evrei dovedește prin locurile citate, în care David la mult timp după Iosua vorbește despre o altă zi. Ce mângâiere și ce îmbărbătare era pentru acești creștini, care erau zguduiți în credința lor prin prigoane, în siguranța că pentru ei exista totuși o odihnă viitoare!

Să observăm și aici cum este pus la o parte tot ce se baza pe vechia rânduială a lucrurilor, pentru ca să fie înlocuit de ceva mai bun.

„Rămâne deci o odihnă de sabat pentru poporul lui Dumnezeu” (4.9).

Acesta este un adevăr mângâietor! Ea trebuie încă să vină, dar ea este sigură: „Rămâne” o odihnă după lucru, după lupte, după osteneli; poporul lui Dumnezeu va intra în ea¹. Este o „odihnă de sabat”, aceasta înseamnă, o odihnă de durată: sărbătoarea unui sabat veșnic, a unei odihne veșnice, care nu va fi tulburată de nimic. Împărăția de o mie de ani va fi adevărata

¹ De activitățile noastre pământești noi nu ne odihnim în sabat, care este un tablou al odihnei lui Dumnezeu în legătură cu prima creație, ci în ziua Domnului (duminica). Aceasta stă în legătură cu noua creație, care se bazează pe învierea Domnului Isus.

odihnă pământească pentru poporul pământesc Israel și pentru tot pământul, care va fi binecuvântat sub domnia lui Hristos. Cerul va fi însă locul de odihnă pentru poporul ceresc. Starea veșnică, care urmează după aceea, când Dumnezeu va fi totul în toți, va fi odihna desăvârșită și definitivă pentru Dumnezeu și pentru cei mântuiți din toate timpurile și din toate perioadele. Atunci Dumnezeu Se va odihni în tot ceea ce înveselește inima Sa, și toți care Îi aparțin vor intra în odihna Sa.

„Pentru că cine intră în odihna Lui, acela s-a și odihnit de lucrările lui, ca Dumnezeu de ale Sale” (4.10).

Acest verset ne arată caracterul odihnei, despre care este vorba în capitolul acesta. Este odihna care urmează după lucru, așa cum și pentru Dumnezeu a urmat după înfăptuirea creației. „Lucrările” credinciosului nu includ numai efortul care rezultă din lupta împotriva răului din el și din jurul lui, ci și acelea care au ca subiect lucrarea binelui. Ele cuprind tot ce face creștinul potrivit voii lui Dumnezeu și ce constituie activitatea vieții lui în pustie. Noi ne vom odihni de luptele noastre și de lucrările noastre bune. Cineva a spus: „Ostenelile omului nou vor înceta”. În privința aceasta odihna proprie este inclusă în odihna lui Dumnezeu.

„Să ne străduim deci să intrăm în odihna aceea, pentru ca nimeni să nu cadă după același exemplu de neascultare” (4.11).

Exemplul îngrozitor al neascultării lui Israel în pustie și urmările ei este pus ca o atenționare înaintea ochilor creștinilor cu numele. Dar în aceasta se include și o încurajare. Odihna este la sfârșitul alergării, lucrul și osteneala sunt însă acum. De aceea să depunem tot efortul, ca să terminăm această alergare, fără să ne lăsăm descurajați. Izraeliții aveau Cuvântul lui Dumnezeu, dar ei nu L-au crezut și au căzut în pustie. Și noi avem Cuvântul lui Dumnezeu, care ne arată ținta și ne jalonează drumul spre odihnă.

„Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii” (4.12).

Finalul capitolului ne arată sursele de ajutor prețioase, de care noi avem nevoie ca să înaintăm curajoși prin tot ce întâmpinăm pe drumul spre odihnă. Aceste surse de ajutor sunt Cuvântul lui Dumnezeu, slujba de Mare Preot a lui Hristos și tronul harului. Cuvântul lui Dumnezeu este la fel de viu ca și Dumnezeu Însuși, care ni L-a dat. El este expresia voii Sale.

El dă naștere la diferite rezultate:

- El cheamă la existență, și tot așa El lasă să se reîntoarcă în nimic.
- El acționează asupra sufletului și o face cu putere dumnezeiască, ceea ce este arătat prin expresia „lucrător”.
- Și ca să ni se arate cât de pătrunzător este El, până unde merge lucrarea Lui, ni se spune că El „este mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri”.

Și la ce servește această viață, această energie și această putere? Cuvântul ajunge în adâncul omului, este pătrunzător „până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei”. Prin puterea adevărului El desparte ce este strâns legat în gândurile noastre. Dacă sufletul (și așa este de la natură) amestecă sentimentele sale cu ceea ce este spiritual, Cuvântul ne ajută să recunoaștem aceasta. El ne arată ca revelație a lui Dumnezeu ceea ce este de la Dumnezeu și ce este de la eul propriu. Încheieturile și măduva reprezintă atât ceea ce este cel mai plin de viață cât și ce este cel mai ascuns.

Care este deci efectul Cuvântului când străpunge înlăuntrul nostru? El judecă gândurile și simțirile inimii. El judecă gândurile carnale, la care dă naștere necredința și care ne fac să neglijăm odihna cerească, sau s-o căutăm deja acum. El desparte în inima noastră ceea ce este de la Dumnezeu de ceea ce nu este de la El. Poftele și cursele inimii noastre pot fi pentru viața noastră un obstacol și pot conduce acolo, ca noi să renunțăm la poziția noastră de credință.

Chiar și motivele sunt judecate prin Cuvânt. Păreră mea îmi poate părea bună, dar corespunde ea sentinței Cuvântului? Gânduri, dorințe, motivații, toate trebuie judecate și controlate prin Cuvânt, pentru ca viața noastră prin pustie prin nimic să nu fie oprită sau încetinită, ci ca noi să putem alerga spre țintă, spre odihnă.

De aceea cât de prețios este acest Cuvânt ca și conducător divin al nostru! El judecă chiar și rădăcinile celor mai viclene înclinații ale cărnii noastre, așa că noi putem să ne continuăm drumul cu bucurie și încredere.

„Și nici o faptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (4.13).

Aici suntem călăuziți de la Cuvântul lui Dumnezeu direct la Dumnezeu Însuși. Aceasta este de înțeles, căci Cuvântul este Cel care ne conduce la Dumnezeu și ne pune în prezența Lui cu tot ce El descoperă în noi. Așa după cum ochii lui Dumnezeu veghează asupra fiecărei fături și nimeni nu se poate ascunde de privirea Lui, tot așa și în noi „totul” este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.

Vom încerca zadarnic să ascundem ceva de El: gânduri, motivații, intenții: totul este gol și descoperit înaintea Lui. Conștiința noastră este supusă în felul acesta privirii Sale. Acesta este un gând serios, dar el este foarte prețios, căci are o acțiune binecuvântată asupra sufletului nostru! În felul acesta tot răul este judecat și noi ne putem continua drumul în părtășie cu Dumnezeu.

„Având deci un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea noastră” (4.14).

Cu acest verset începe marea temă a funcției de Mare Preot a lui Hristos, a acestui celălalt izvor de ajutor, care ne-a fost dat, ca să ne ajute pe drumul nostru prin pustie. Acest subiect este tratat în continuare în capitolele următoare.

În primul verset al capitolului 3 sunt îndemnați frații sfinți să contemple pe Apostolul și *Marele Preot* al mărturisirii noastre. Până acolo am privit pe „Apostolul”; acum însă ne vom preocupa cu „Marele Preot”. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu pe de o parte judecă fără cruțare răul în noi, pe de altă parte slujba de Mare Preot a lui Hristos ne-a fost dată ca ajutor în slăbiciunile noastre.

Așa cum în primul verset al capitolului trei noua temă a început cu un îndemn, tot așa este și aici: „Având deci ... să ținem cu tărie mărturisirea noastră”. Este remarcabil cât de mare este accentul cu care Duhul Sfânt îndeamnă la perseverență și ținerea cu tărie la mărturisirea creștină. Totodată El prezintă motivațiile cele mai puternice, pentru ca noi să ținem cu tărie la această mărturisire. Aici este vorba de faptul că noi avem „un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu”, și de tot ce rezultă din această realitate.

Să privim mai întâi Persoana care exercită această funcție de Mare Preot. Este *Isus*, Cel care a fost pe pământul acesta și ca Om a avut parte de tot ce include starea omenirii pe pământ. El a fost Om, desăvârșit și fără păcat. Acest Isus este însă totodată *Fiul lui Dumnezeu*. Aceasta vorbește despre mărimea Sa. De aceea El este nu numai *un Mare Preot*, ci un *Mare Preot însemnat* (sau: mare).

Să observăm locul unde se exercită funcția de Mare Preot: El „a străbătut *cerurile*”. Aaron în ziua ispășirii, după ce a făcut tot ce era rânduit, a trecut prin diverse părți ale Cortului întâlnirii și în cele din urmă a intrat în *Locul Preasfânt*, unde se afla chivotul, care este o imagine a tronului lui Dumnezeu, și unde Domnul Își revela prezența. Tot așa și Hristos, Marele nostru Preot însemnat, după ce El S-a jertfit pe Sine, S-a ridicat mai presus de toate cerurile și a intrat în prezența lui Dumnezeu. El este nu numai în rangul duhurilor celor drepti făcuți desăvârșiți și al îngerilor, ci dimpotrivă S-a așezat la dreapta Maiestății, încununat cu slavă și cu cinste. El a primit un Nume, care este mai presus de orice nume. Totul a fost supus picioarelor Lui. Acolo în cer El stă înaintea lui Dumnezeu pentru noi.

„Pentru că nu avem un mare preot care să nu aibă parte cu noi în slăbiciunile noastre, ci unul ispitit în toate în același fel, în afară de păcat” (4.15).

Marele Preot al nostru are milă de slăbiciunile noastre. Mărimea Lui nu-L împiedică la aceasta. Desigur El este Fiul lui Dumnezeu, dar El este și Fiul Omului, și ca Fiu al Omului El a fost ispitit pe pământ în tot ce a trăit, în același fel ca și noi, cu excepția păcatului.

Să observăm: El are milă de *slăbiciunile* noastre, însă nu de păcatele noastre. Păcatul este condamnat prin Cuvânt, și eu de asemenea îl condamn. El nu are nici o milă față de păcat. Dacă noi am păcătuit, noi mărturisim lui Dumnezeu păcatul nostru, și noi avem un „Mijlocitor” la Tatăl, pe Isus Hristos, Cel drept (1 Ioan 2.1). Dar El este *Mare Preot*, ca să aibă milă de slăbiciunile noastre, de neputințele noastre, de greutatea noastră în legătură cu eforturile, cu luptele și lucrul pe care le aduce viața cu sine. Pentru toate acestea găsim în El o inimă plină de milă.

De ce aceasta? Deoarece El Însuși „a fost ispitit în toate în același fel, în afară de păcat”. Poți avea milă cu alții, atunci când ei au dureri, dacă tu însuși a trebuit să treci prin ele, și așa este la Marele Preot al nostru. El Însuși a fost „încercat în toate în același fel ca și noi”. Așa cum am citit deja în capitolul doi, El a luat parte la carne și sânge, El a devenit cu adevărat Om și a simțit toate lucrurile, pe care le-a întâmpinat, cu inima unui om. El era un Om al durerii. A avut parte de necaz și suferință. În afară de suferințele morale El a simțit și slăbiciunile noastre fizice: oboseala, foamea și setea. El a îndurat împotrivirea venită din partea păcătoșilor, care I s-au împotrivit. El a fost asaltat de toate vicleniile lui satan și ale oamenilor. Ispitit de diavolul, ispitit de cei răi, ispitit de ucenicii – de nimic nu a fost cruțat. În felul acesta El a fost făcut în toate ca frații Săi, pentru ca El să poată deveni pentru ei un Mare Preot milos și credincios. De aceea El poate și să simtă, El simte cu noi chiar și în poziția Sa

înaltă în glorie, pe care El o ocupă acum, după ce El a trecut prin ceruri, unde a fost răpit din toate aceste slăbiciuni și suferințe.

Dar să nu uităm: dacă Domnul a devenit Om adevărat și a avut parte de tot ce constituie starea omului, totuși a fost așa „cu excepția păcatului”. Aceasta înseamnă nu numai că El nici în fapte, nici în gândire și nici în cuvinte nu a căzut, ci și că El în Sine Însuși este fără păcat. Noi dimpotrivă suntem născuți din carne și avem păcatul în carnea din noi. Deci noi suntem ispitiți de păcatul care locuiește în noi și păcătuim (Iacov 1.14,15). Domnul Isus dimpotrivă, a fost conceput prin Duhul Sfânt și drept urmare este fără păcat, neatins de poftă, așa că orice încercare a Lui putea să vină numai din afară. Dar *slăbiciunile*, în care noi ne aflăm, le-a simțit și El. De aceea El poate acum, cu toate că este îndepărtat de orice durere, dar cu natura umană în care El în timpul vieții Sale pe pământ a simțit durerea și epuizarea, în dragoste să simtă în tot ce ne întâmpină pe drumul credinței și credincioșiei.

Aceasta ne conduce la punctul al treilea și la al treilea mijloc de ajutor: tronul harului, care este legat cu funcția de Mare Preot a lui Hristos.

„Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit” (4.16).

Pentru un păcătos, care nu a fost îndreptățit, tronul lui Dumnezeu este înainte de toate un tron al sfințeniei, al dreptății și al judecății. Conducându-l înaintea acestui tron el trebuie să spună: „Vai de mine!” Însă apoi Dumnezeu îl lasă să cunoască jertfa lui Hristos și harul, care iartă și domnește. Acum tronul lui Dumnezeu a devenit pentru un om mântuit un tron de har, și înaintea acestui tron este Marele Preot Isus, Fiul lui Dumnezeu, care a făcut tot ce era necesar, pentru ca noi să putem sta înaintea lui Dumnezeu, și El are milă de slăbiciunile noastre. De aceea să ținem cu tărie la mărturisirea noastră, căci Isus este totdeauna acolo, ca să ne păstreze.!

Însă *cunoașterea* acestor lucruri nu este suficientă, noi trebuie să ne *apropiem*. Ce ni se spune aici – ce este Domnul, ce a făcut El, locul unde Se află El, ce face El acolo, și tot ce are El în inima Sa – este în așa fel, ca să ne umple cu încredere. Cum putem noi să rezistăm în mijlocul slăbiciunii, a greutăților și strădaniilor vrăjmașului? „Să ne apropiem deci”, în sentimentul nevoilor noastre și al neputinței noastre, „cu îndrăzneală de tronul harului”! Cu încredere, că Isus este acolo. Cu încredere, căci este tronul harului, de la care nicidecum nu suntem alungați. Este inima lui Dumnezeu Însuși, care este deschisă în favoarea noastră. Să ne apropiem, ca să fim înaintea lui Dumnezeu, căci acesta este privilegiul nostru prețios.

Nu ni se spune: să ne apropiem de Marele Preot. Ci noi avem voie să ne apropiem direct de tronul harului, unde avem intrare liberă și unde găsim pregătit totul pentru noi.

Noi avem nevoie de această îndurare, noi, creaturile sărmane și slabe, care chiar și ca creștini fac unele greșeli, și noi vom primi această îndurare la tronul harului. Dar în luptele noastre avem nevoie și de har, și pe acesta noi îl găsim acolo.

Noi avem nevoie atât de îndurare cât și de har. Ele sunt prezente la timpul potrivit, și prin ele ne este ajutat la timpul potrivit. Dar sunt timpuri, când nevoia este mai mare și pericolul este mai iminent. Să mergem atunci cu încredere la tronul harului, unde ajutorul stă deja pregătit și unde noi, ca să zicem așa, trebuie numai să-l luăm!